

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **M.**, nar. X., v L., naposledy bytom v zahraničí: L., t. č. PT O., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-217-16/PO-Ž/2009 zo dňa 22.6.2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Saz 5/2009-73 zo dňa 4. novembra 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Saz 5/2009-73 zo dňa 4. novembra 2009 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-217-16/PO-Ž/2009 zo dňa 22.6.2009, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej

republiky, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol o neudelení doplnkovej ochrany navrhovateľovi.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t. j. že navrhovateľom udávaný dôvod žiadosti nie je dôvodom pre udelenie azylu.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že u navrhovateľa neboli splnené podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany podľa § 13a zákona o azyle, pretože správne nepovažoval navrhovateľove dôvody za dôvody, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Krajský súd sa stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli zistené žiadne skutočnosti, pre ktoré by navrhovateľovi v súvislosti s týmito dôvodmi hrozilo nebezpečenstvo prenasledovania v prípade jeho návratu do Pakistanu. Stotožnil sa s názorom odporcu, že dôvody opakovanej žiadosti navrhovateľa o azyl sú účelové v snahe legalizovať si pobyt na území SR, spochybňujúce dôveryhodnosť navrhovateľa a nasvedčujú iným pohnútkam než tým, ktoré sú ako dôvody pre udelenie azylu relevantné.

V prípade politických dôvodov, krajský súd uviedol, že navrhovateľ ním tvrdenú skutočnosť, že bol v krajine prenasledovaný z dôvodu príslušnosti k politickej strane PML-Q, v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal a samotná prítomnosť obavy o svoj život, bez objektivizácie opodstatnenosti, je pre rozhodnutie odporcu irelevantná. Z Pakistanu bol navrhovateľovi umožnený bezproblémový a legálny odchod, čo podľa krajského súdu nasvedčuje tomu, že v krajine pôvodu nebol štátnymi orgánmi hľadaný ani prenasledovaný a z toho možno usudzovať, že mu zo strany štátnych orgánov nehrozilo žiadne reálne nebezpečenstvo. V nadväznosti na potvrdenie predložené navrhovateľom, ktorým deklaruje svoje podieľanie sa na aktivitách mládežníckeho krídla strany PML-Q, krajský súd uviedol, že ide o faxové podanie s absenciou dátumu vyhotovenia, ktoré nepredložil v dvojmesačnej lehote a jeho argument vo vzťahu k následnému neprijatiu listiny zo strany odporcu, v konaní neobstojí. Krajský súd uviedol, že navrhovateľ v správnom konaní tento fakt ani raz neuviedol a niekoľkokrát potvrdil, že je iba sympatizantom politickej strany PML-Q a navyše

v opravnom prostriedku priradil svoje obavy o život prenasledovaniu zo strany PPP z dôvodu, že je aktívnym, úprimným a neúnavným prezidentom mládežníckeho krídla Moslimskej ligy Quaid-e-Azam zväzu (Union Councilu).

V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že pre rozhodnutie súdu pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia bol rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, preto na skutočnosti uvádzané navrhovateľom v priebehu súdneho konania neprihliadol.

K námietke navrhovateľa, že rozhodnutie odporcu je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov krajský súd uviedol, že táto námietka je nedôvodná, nakoľko odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa odporca dôsledne zaoberal všetkými skutočnosťami uvedenými navrhovateľom v priebehu správneho konania, je vecne správne a zrozumiteľné.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, krajský súd uviedol, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa krajského súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí krajský súd odkazuje. Vzhľadom na vnútropolitickú situáciu v Pakistane, kde sú základné demokratické inštitúcie a kde boli začiatkom roku 20008 uskutočnené slobodné voľby, nie je nutné obávať sa o bezpečnosť navrhovateľa v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. V odvolaní navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Vyčítal krajskému súdu rovnako aj odporcovi, že dospeli pri hodnotení jeho žiadosti k nesprávnym skutkovým zisteniam, na základe čoho vec nesprávne právne posúdili. Vyjadril nesúhlas s vyhodnotením bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu a údajnej neexistencie ohrozenia, ktoré by odôvodňovalo poskytnutie ochrany jeho osobe. Poukázal na Správu MZV USA o dodržiavaní ľudských práv za rok 2008 z 25.2.2009, v ktorej sa uvádza, že napriek istým zlepšeniam po stave pohotovosti na konci minulého roka (2007), zostala ľudsko-právna situácia naďalej zlá. Hlavné problémy zahŕňali mimosúdne zabitia, mučenie a zmiznutia. Vyskytovali sa tiež prípady, v ktorých miestna polícia konala nezávisle na vláde.

Podľa navrhovateľa preskúmanie situácie v Pakistane bolo nedostatočné vo vzťahu k zisteniu, či spĺňa kritéria pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

Vyjadril presvedčenie, že v prípade návratu do Pakistanu, by bol jeho život ohrozený, bol by vystavený vážnemu bezpráviu, či už z dôvodu príslušnosti k politickej strane PML-Q alebo ako civilný občan. Na základe uvedeného navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. marca 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia

byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (účinného od 1.12.2008, ďalej len zákon o azyle) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1) ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa, a obsahom správ o krajine pôvodu (odporca vychádzal zo Správy o krajinách pôvodu - Pakistan vydanej Migračným úradom veľkej Británie z 29.4.2008, z Knihy Faktov vydanej Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA 11.3.2008, z článkov v slovenských denníkoch z rokov 2008 a 2009 a z informácií uverejnených na internetovej stránke www.businessinfo.cz, 20.4.2009, zo správy Human Rights Watch - január 2008) z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu

so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 12.5.2009 navrhovateľ uviedol, že síce v predchádzajúcom konaní uvádzal ako dôvod žiadosti o azyl pozemkové spory, to však nebola pravda, mal politické problémy.

Odôvodnil to tým, že cestoval s krajanom a ten mu poradil aby neuvádzal politické dôvody, pretože bude vrátený do Pakistanu, preto si vymyslel pozemkové spory.

Navrhovateľ uviedol, že bol sympatizantom politickej strany PML-Q. Roznášal letáky a vylepoval plagáty tejto strany. Členovia PPP chceli, aby pracoval pre nich, on to odmietol, a preto prišli niekedy v roku 2004 k nemu domov a odkázali mu, že ak nebude s nimi spolupracovať, tak bude mať problémy. Vyhrážky nepovažoval za opodstatnené, avšak asi o týždeň bol členmi PPP fyzicky napadnutý.

Bol to nahlásiť aj polícii, avšak tá bola zrejme podplatená, nič neurobili.

Odišiel bývať k priateľovi do Sialkotu, tam bol asi 1 rok. Napriek tomu, že tam nemal problémy, necítil sa bezpečne. Otec začal zabezpečovať jeho cestu z Pakistanu, čo sa mu podarilo v roku 2005.

Na otázku, prečo v predchádzajúcich konaniach uvádzal, že z krajiny vycestoval v roku 2008 odpovedal, že nemá poňatie o čase a nepamätá si, kedy odišiel.

Na otázku prečo vo vstupnom pohovore uvádzal ekonomické dôvody odchodu z Pakistanu, odpovedal, že mu to poradil priateľ.

Odporca v rozhodnutí, ktorým navrhovateľovi azyl neudelil uviedol, že v jeho prípade nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania v zmysle zákona o azyle, napriek tvrdeniu o jeho fyzickom napadnutí absentuje samotný pojem prenasledovania, tak i preukázanie pôvodcu prenasledovania. V jeho prípade malo dôjsť k použitiu fyzického násillia zo strany členov PPP, tieto však podľa odporcu nejavia žiadne znaky perzekúcie, nakoľko sa fyzické násillie neopakovalo. Podľa odporcu fyzické napadnutie tak ako ho opísal

navrhovateľ, nemôže byť považovaný za prenasledovania, nakoľko nešlo o akt, ktorý by v zmysle nevskej konvencie navrhovateľovi bránil naďalej žiť v krajine jeho pôvodu. Keďže v prípade navrhovateľa nie je možné hovoriť o perzekúcii, nemohla u neho vzniknúť ani opodstatnená obava z prenasledovania z dôvodov podľa § 8 zákona o azyle. Nevedel uviesť mená útočníkov a okrem toho sa domnieval, že dôvodom útoku bola jeho spolupráca s politickou stranou PML-Q, tieto tvrdenia však ničím dôveryhodným nepreukázal. Skutočnosť, že bez problémov mu bol umožnený odchod z krajiny pôvodu nasvedčuje tomu, že nebol štátnymi orgánmi hľadaný a nehrozilo mu zo strany štátnych orgánov žiadne nebezpečenstvo. Odporca poukázal na to, že navrhovateľ po údajnom fyzickom napadnutí sa presťahoval k priateľovi do Sialkotu, kde býval asi jeden rok. Aj napriek tomu, že tam nebol nikým ohrozovaný, necítil sa v bezpečí, a preto na radu svojho otca vycestoval z Pakistanu. V tejto súvislosti odporca uviedol, že obava ako určitá pocitová kategória jedince sama o sebe nepostačuje na udelenie azylu. Navrhovateľ nevyužil možnosť obrátiť sa na štátne orgány vlastnej krajiny za účelom poskytnutia ochrany, pričom samotný fakt, že nevedel uviesť rok vycestovania (keď pôvodne uvádzal rok 2005, neskôr rok 2008), značne spochybňuje dôveryhodnosť navrhovateľa ako žiadateľa o azyl.

Podľa odporcu, ak by dôvody žiadosti, ktoré prezentoval v druhej žiadosti o azyl skutočne existovali, uviedol by ich už v predchádzajúcom konaní. Skutočnosť, že tak neurobil nasvedčuje účelovosti jeho žiadosti o azyl. Dôvodom prvej žiadosti o azyl boli pozemkové spory, dôvod ktorý v druhej žiadosti označil sám navrhovateľ za nepravdivý.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

Odporca uviedol, že z výpovede navrhovateľa vyplynulo, že nebolo proti nemu vedené trestné konanie, nebol väznený, zatknutý a nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trest. V súčasnej dobe taktiež podľa odporcu neprebíha žiaden medzinárodný alebo vnútroštátny konflikt, ktorý by pre navrhovateľa predstavoval individuálnu hrozbu podľa definície ujmy, a preto dospel k záveru, že niet dôvodu na poskytnutie doplnkovej ochrany navrhovateľovi.

Odporca v rozhodnutí popisuje spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa s odkazom na zdroje informácií, z ktorých informácie čerpal.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu obavy o svoj život pred príslušníkmi politickej strany PPP, ktorí ho fyzicky napadli za to, že odmietol spoluprácu s nimi.

Odporca venoval tomuto dôvodu jeho žiadosti o azyl náležitú pozornosť a vykonal dokazovanie okrem výsluchu navrhovateľa obsahom správ o krajine pôvodu, ktorých podstatnú časť v rozhodnutí s uvedením zdrojov aj uviedol.

Krajský súd sa rovnako zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodom, pre ktorý požiadal navrhovateľ o azyl.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o to, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákona o azyle.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o obavách a strachu z príslušníkov politickej strany PPP by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že štátne orgány mu odopreli poskytnúť pomoc potom, ako sa na ne so žiadosťou o ochranu obrátil. Podľa vyjadrení navrhovateľa, na štátne orgány sa so žiadosťou o pomoc vôbec neobrátil.

Skutočnosť, že politický systém v krajine pôvodu navrhovateľa dáva jednotlivcom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, naviac navrhovateľ nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu pred prípadnými vyhrážkami zo strany rodiny jeho bývalej priateľky. Preto odvolacie námietky navrhovateľa vo vzťahu k rozhodnutiu odporcu

o neudelení azylu neboli spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť napadnutého rozsudku ani zákonnosť rozhodnutia odporcu.

V nadväznosti na dôkaz navrhovateľa deklarujúci jeho podieľanie sa na aktivitách mládežníckeho krídla strany PML-Q, predložený navrhovateľom, v štádiu konania pred krajským súdom, odvolací súd s poukazom ust. §250i ods.1 OSP, sa stotožnil s názorom krajského súdu, ktorý na skutočnosti a dôkazy predkladané až v štádiu konania pred súdom neprihliadol, pretože pre rozhodnutie súdu pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia bol rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Podľa odvolacieho súdu neobstojí ani námietka navrhovateľa ohľadne nedostatočného preskúmania situácie v Pakistane vo vzťahu k zisteniu, či spĺňa kritéria pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa ohľadne nesprávneho vyhodnotenia bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu, najmä pri posudzovaní dôvodov pre neudelenie doplnkovej ochrany, Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za dôležité uviesť, že vyhodnocovanie nebezpečenstva vážnej ujmy, ktorá je predpokladom pre udelenie doplnkovej ochrany je na úvahe odporcu. Ten vychádza zo skutkových okolností konkrétneho prípadu zistených v priebehu azylového konania a z informácií o krajine pôvodu žiadateľa.

Odporca sa v danom prípade otázkou, či navrhovateľovi v prípade návratu do krajiny pôvodu hrozí nebezpečenstvo vážnej ujmy zaoberal a dospel k záveru, že žiadnym z dôvodov v zákone o azyly taxatívne uvedených ohrozený nie je. Krajský súd jeho záver aproboval. Vychádzal pritom zo skutočností zistených už v rámci posudzovania existencie azylovo relevantných dôvodov, zameraných na posúdenie existencie hrozby vážneho bezprávia v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyly, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu, ktorý čerpal aj z predložených správ o krajine pôvodu, uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd pritom poznamenáva, že informácie o krajine pôvodu, na ktoré sa navrhovateľ odvolával v podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu odkazovali na všeobecnú situáciu v krajine pôvodu, bez toho, že by navrhovateľ preukázal, že by tieto skutočnosti mali spojitosť s dôvodmi, pre ktoré žiadal o medzinárodnú ochranu a bez toho, že by bolo zrejmé, ako sa môžu týkať priamo jeho osoby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci odporcom za nedôvodné.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a doplnkovej ochrany bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 23. marca 2010

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová